

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobkyně: **Mgr. S. P.**, insolvenční správce,
sídlem O.

proti

žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**,
sídlem Vyšehradská 424/16, Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 18. 7. 2017, č. j. MSP-17/2017-ORA-ROZ/4,

takto:

- I.** Žaloba se **zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byl zamítnut její rozklad a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti (dále jen „ministerstvo“), ze dne 17. 3. 2017, č. j. MSP-30/2017-OINS-SRIS/7, jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 36b odst. 1 písm. c) zákona č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích (dále jen „zákon o insolvenčních správcích“), neboť porušila povinnost uvedenou

v § 14 odst. 3 zákona o insolvenčních správcích, tj. nepředložila ministerstvu v období od 1. 8. 2015 do 1. 8. 2016 doklad prokazující splnění podmínky uzavření smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu, za což jí byla uložena pokuta ve výši 3.000,- Kč. Zároveň jí byla podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“), uložena povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč. Obě částky byly splatné ve lhůtě 14 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že i přes její veškeré urgencye pojišťovně, jí nebyl v rozhodném období doložen certifikát o pojištění odpovědnosti za škodu, ač je po celou dobu řádně pojištěna. Certifikát o pojištění odpovědnosti za škodu byl žalobkyni doručen až v roce 2017, tento ihned doručila ministerstvu. V tomto směru nebyla žalobkyně schopna doložit certifikát ministerstvu včas, neboť i přes veškerou vynaloženou snahu jej neměla k dispozici. Žalovaný ve svém tvrzení, že takový doklad lze nahradit například výpisem z účtu, případně doložením aktuálního znění pojistné smlouvy, zcela opomíjí, že výpis z účtu ani pojistná smlouva neprokazují splnění podmínky trvání pojištění, neboť nebude zřejmé, zda konkrétní platba je k aktuální pojistné smlouvě. Stejně tak doložení pojistné smlouvy nemůže nahradit požadovaný doklad, neboť není zárukou, že smlouva byla prolongována. Žalovaný neví, že pojistná smlouva nebývá aktualizována, ve znění uzavřeném bývá aktuální desítky let. Součinnost pojistitele je tedy pro potvrzení, zda aktuálně pojištění trvá, nezbytná. Žalovaný po doložení dokladu nejprve tvrdil, že žalobkyně dosud nepředložila doklad, nicméně posléze své tvrzení přehodnotil. To se však nijak neodrazilo v hodnocení liberačních důvodů ani při zdůvodnění ukládané sankce. Pokud žalovaný uvádí, že žalobkyně mohla doložit skutečnost, že je pojištěna, i jiným způsobem, je otázkou, zda nepostačuje, že informace o jejím pojištění jsou zveřejněné ve veřejném insolvenčním rejstříku. Pro úplnost žalobkyně dodává, že nelze spravedlivě požadovat, aby jen proto, aby měl správní orgán založen požadovaný dokument vždy k jednomu období, byl totožný certifikát formálně zasílán opakovaně. Tento postup postrádá jakýkoliv smysl a je v rozporu s požadavkem dobré správy. Žalobkyniným výročním datem pojištění je 22. 1. daného roku, neboť je pojištěna od 22. 1. 2008. Jenom kvůli tomu, že novela zákona o insolvenčních správcích č. 185/2013 Sb. nabyla účinnosti 1. 8. 2013, je ministerstvem požadováno splnění povinnosti vždy k 1. 8. daného roku. Je-li žalobkyně pojištěna dávno před tím, je její povinností předkládat doklad dvakrát ročně. Daný nonsens reflektuje novela, která je účinná od 1. 7. 2017, kdy se ustanovení § 14 odst. 3 zákona o insolvenčních správcích změnilo tak, že doklad je insolvenční správce povinen dodat nejpozději do dvou měsíců po uplynutí předchozího kalendářního roku. Ve lhůtě do 28. 2. 2017 jsem tak informační povinnost splnila, což i žalovaný činí nesporným. Žalovaný však při svém rozhodování nevzal v potaz smysl a duch nového znění zákona. V daném případě jsou tak dány podmínky pro aplikaci ustanovení § 36c odst. 1 ve spojení s § 36c odst. 5 zákona o insolvenčních správcích, neboť žalobkyně nebyla schopna doložit doklad prokazující existenci pojištění, tj. certifikát o pojištění odpovědnosti za škodu, jelikož jej neměla přes veškerou snahu k dispozici. Žalovaný tedy pochybil při zjišťování skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, když nesprávně hodnotil předložené důkazy, a dospěl tak k nesprávným závěrům. K pochybení však došlo i v dalších bodech napadeného rozhodnutí. Správní orgán ignoroval znění zákona, které stanoví škálu sankcí, kdy měl nejprve přistoupit k napomenutí, které mu zákon umožňuje. Dále žalobkyně uvedla, že v důsledku pochybení exekutora jí byla vystavena exekuce na její soukromý majetek. Lze tak naznat, že rozhodování žalovaného je svévolné a má za cíl

uložit sankci. V souladu s tvrzením uvedeným v žalobě, navrhuje žalobkyně zrušení jak napadeného rozhodnutí, tak rozhodnutí ministerstva v prvním stupni.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně dostatečným způsobem neprokázala, že vynaložila veškeré úsilí, které po ní bylo možno požadovat, aby zabránila porušení informační povinnosti. Informační povinnost podle § 14 odst. 3 zákona o insolvenčních správcích nelze splnit opakovaným zasíláním dokladu insolvenčnímu soudu, který jej následně zveřejní v insolvenčním rejstříku. Zákon nespecifikuje, že jediným možným způsobem splnění informační povinnosti vůči ministerstvu je certifikát o pojištění. Existenci pojištění v daném období lze prokázat například výpisem z bankovního účtu spolu s předložením aktuálního znění pojistné smlouvy. Podle výše úhrady, variabilního symbolu, čísla účtu apod. by šla existence pojištění jednoduše dovodit. Ohledně zasílání opakovaného certifikátu o pojištění žalovaný konstatuje, že takovou povinnost po žalobkyni ministerstvo nikdy nepožadovalo. Informační povinnost žalobkyně nemohla být splněna tím, že informace o pojištění je uvedena v insolvenčním rejstříku. Žalobkyně má podle předmětného ustanovení povinnost předložit doklad právě žalovanému. Smyslem uvedeného ustanovení je efektivní a především systematická kontrola plnění podmínky pojištění. Zaslání certifikátu ministerstvu dne 24. 2. 2017 nelze považovat za splnění informační povinnosti. K řádnému doložení mělo dojít právě v rozhodném období od 1. 8. 2015 do 1. 8. 2016. Na uvedeném závěru nemění nic ani skutečnost, že došlo ke změně právní úpravy. I podle nového práva jde o jednání trestné a nedochází k dekriminalizaci splnění informační povinnosti. Tvrzený liberační důvod žalobkyně ohledně vynaložení veškerého úsilí, nelze považovat za relevantní. Certifikát totiž není jediným dokladem, jímž lze informační povinnost splnit. K opakované urgenci pojišťovny ze strany žalobkyně žalovaný poukazuje na skutečnost, že žalobkyně doložila pouze jedinou výzvu k doložení certifikátu. Z dalšího období nevyplývá, že by se žalobkyně jakýmkoliv způsobem snažila certifikát získat. Ohledne přiměřenosti sankce žalovaný zejména odkázal na napadené rozhodnutí.
4. Žalovaný s ohledem na své vyjádření k žalobě a s odkazem na napadené rozhodnutí navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
5. Ze správního spisu soud zjistil následující, pro řízení podstatné skutečnosti.
6. Žalobkyně je insolvenční správkyní a jako taková je od 22. 1. 2008 povinně pojištěna u pojišťovny Kooperativa pojišťovna, a. s.
7. Ministerstvo v rámci své dohledové činnosti podle § 36 odst. 1 zákona o insolvenčních správcích zjistilo, že žalobkyně jako insolvenční správkyně nepředložila v období od 1. 8. 2015 do 1. 8. 2016 správnímu orgánu doklad prokazující trvání profesního pojištění podle § 14 odst. 3 zákona o insolvenčních správcích. Žalovaný tak shledal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 36b odst. 1 písm. c) zákona o insolvenčních správcích a uložil jí pokutu ve výši 3.000,- Kč a náhradu nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč.
8. Žalovaná proti rozhodnutí ministerstva podala rozklad k ministru spravedlnosti, v němž uvedla obdobné důvody, jako v podané žalobě. Ministr spravedlnosti o rozkladu rozhodl tak, že jej zamítl a rozhodnutí potvrdil.
9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb.,

soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

10. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem souhlasili.
12. V dané věci soud vyšel z uvedených právních předpisů:
13. Podle § 36b odst. 1 písm. c) zákona o insolvenčních správcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017, *„insolvenční správce se dopustí správního deliktu tím, že nepředloží ministerstvu jednou ročně doklad prokazující splnění podmínky uzavření smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu podle § 14 odst. 3“*.
14. Podle § 14 odst. 3 zákona o insolvenčních správcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017, *„insolvenční správce předloží ministerstvu jednou ročně doklad prokazující splnění podmínky uzavření smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu“*.
15. Podle § 36c odst. 1 zákona o insolvenčních správcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017, *„právní osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila“*.
16. Podle § 36c odst. 5 zákona o insolvenčních správcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017, *„na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti a postihu právní osoby“*.
17. V obecné rovině představuje informační povinnost kontrolní mechanismus ministerstva, jehož cílem je, aby ministerstvo mělo v určité periodě informace o tom, zda jsou insolvenční správci pojištěni. Po ministerstvu nelze požadovat, aby si samo zjišťovalo, zda konkrétní insolvenční správce je či není pojištěn. Účel povinnosti stanovené v § 14 odst. 3 zákona o insolvenčních správcích tak nelze chápat jako toliko zajištění toho, aby byl insolvenční správce po dobu výkonu funkce profesně pojištěn pro případ porušení povinnosti spojené s jejím výkonem, ale zajištění toho, aby tuto informaci měl dohledový orgán bezprostředně k dispozici k případnému posouzení dalšího (navazujícího) postupu, když koneckonců závěr, že účelem onoho ustanovení je skutečně podání této informace dohledovému orgánu. Co se týče samotného zajištění, aby činnost správce nevykonávaly osoby bez příslušného pojištění, zde se nabízí dohledovému orgánu zcela jiné prostředky pro jeho zajištění, konkrétně správní řízení o zrušení povolení dle § 13 odst. 1 zákona o insolvenčních správcích. Informační povinnost byla do zákona o insolvenčních správcích vložena novelizací č. 185/2013 Sb., přičemž tato novela nabyla účinnosti dne 1. 8. 2013. Podle tohoto ustanovení je ročním obdobím 365 dní a lhůta končí uplynutím toho dne, který se svým označením shodoval se dnem, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty; nebyl-li v měsíci takový den, končí posledním dnem měsíce, a to dle obecného počítání času. Délka lhůty tak není počítána dle kalendářního roku, neboť v § 14 odst. 3 zákona o insolvenčních správcích zákonodárce užil formulaci „jednou ročně“, nikoliv „v průběhu kalendářního roku“ tak, jak je uvedeno v jiných právních předpisech, mj. v souvisejícím insolvenčním zákoně nebo občanském zákoníku. Zákonodárce tedy striktně rozlišuje mezi „rokem“ a „kalendářním rokem“ a „kalendářní rok“ je přitom vůči „roku“ speciální. Není-li tedy v komentovaném zákoně explicitně uvedeno, že se jedná o kalendářní rok, bude roční lhůta počítána analogicky podle správního řádu. Lhůta pro předložení dokladu o pojištění se počítá buď od stanovení této povinnosti, tedy od 1. 8.

2013, anebo - po datu 1. 8. 2013 - nabytím právní moci vydání povolení k výkonu činnosti insolvenčního správce (za předpokladu, že insolvenčnímu správci bylo vydáno povolení po 1. 8. 2013). [§ 40 odst. 1 písm. b) s. ř.], resp. dle obecného počítání lhůt tak, jak je upravují i jiné právní předpisy“. [STANISLAV, Antonín. *Zákon o insolvenčních správcích: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2017. Komentáře (Wolters Kluwer ČR). ISBN 978-80-7552-826-1].

18. V souladu se skutečnostmi, které vyplývají ze správního spisu, je zřejmé, že žalobkyně byla insolvenční správkyní již v době před nabytím účinnosti zmíněné novely zákona o insolvenčních správcích. S ohledem na předchozí bod rozsudku soud konstatuje, že rozhodným obdobím žalobkyně je tak období od 1. 8. do 1. 8. V této době je každý insolvenční správce, který byl insolvenčním správcem již před nabytím účinnosti novely, povinen splnit informační povinnost podle § 14 odst. 3 zákona o insolvenčních správcích. V případě, že by se žalobkyně stala insolvenční správkyní až po nabytí účinnosti této novely, bylo by jejím rozhodným obdobím datum od nabytí právní moci vydání povolení k výkonu činnosti insolvenčního správce až po tentýž shodující se den následujícího roku (nikoliv kalendářního). Nelze tak souhlasit se žalobkyní, že její rozhodné datum je datum sjednání pojištění, tj. 22. 1. Postačuje tedy, pokud žalobkyně dodá doklad potvrzující pojištění pouze jedenkrát za rok kdykoliv v období od 1. 8. do 1. 8. následujícího roku.
19. Zákon o insolvenčních správcích stanovuje možnost liberace, tj. možnost zproštění se odpovědnosti za přešůpek. Podmínkou je skutečnost, že domnělý pachatel přešůpku vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby spáchání tohoto přešůpku či správního deliktu zabránil. Pakliže se tak stane, osoba za přešůpek není odpovědná. V posuzovaném případě se klade otázka, zda žalobkyně vynaložila právě veškeré úsilí, aby zabránila porušení informační povinnosti. Soud dospěl k závěru, že nikoliv. K žalobnímu bodu ohledně veškerých urgencí pojišťovny soud uvádí, že žalobkyně v rozhodném období pouze jedenkrát napsala e-mail pojišťovně s tím, že požaduje certifikát o pojištění. Předchozí žalobkyní poukazované e-maily s pojišťovnou ze dnů 11. a 19. 8. 2015 nelze považovat za urgence ve smyslu žádost o poskytnutí certifikátu. V těchto e-mailech žalobkyně pouze požaduje, zda by zaměstnanec pojišťovny zkontroloval nesrovnalosti ohledně pojištění. Žalobkyně v těchto e-mailech nikterak nepožaduje certifikát o pojištění. Tvzení žalobkyně, že urgovala minimálně třikrát pojišťovnu ohledně poskytnutí certifikátu, tak nelze přisvědčit. Jeden e-mail nelze rozhodně považovat za veškerou urgenci, v čemž se soud ztotožňuje se žalovaným. Byť žalobkyně správně uvádí, že pojistné smlouvy bývají uzavřené i na několik let a nelze tedy ze smlouvy naznat, zda pojištění trvá či nikoliv, je třeba uvést, že certifikát z pojišťovny není jediným dokladem, který prokazuje existenci pojištění. Jistě lze konstatovat, že i písemné potvrzení, které nemá podobu certifikátu a je například zasláno e-mailem, je možno považovat za doklad, který existence pojištění v rozhodném období potvrzuje. Zákonodárce záměrně zvolil termín doklad, tj. listinu, jejíž přesnou formu nestanovuje, a poskytuje tak insolvenčním správcům relativní volnost, jakým způsobem existenci pojištění prokázat. Soud tak uzavírá, že žalobní námitka ohledně zproštění se odpovědnosti z důvodu vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno požadovat, není v souladu s uvedeným důvodná.
20. Ohledně otázky, zda postačuje zveřejnění smlouvy ve veřejném insolvenčním rejstříku, soud odkazuje na bod 17 rozsudku. Ministerstvo musí mít v rámci dohledové činnosti účinné prostředky kontroly a nelze po něm požadovat, aby si existenci pojištění u jednotlivých insolvenčních správců zjišťovalo z veřejného rejstříku.

21. *V rámci koncepční novely došlo při projednávání v ústavněprávním výboru Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky k načtení pozměňovacího návrhu, který zavedl do citovaného ustanovení explicitně pojem „kalendářní rok“ a zároveň objektivně stanovil lhůtu pro předložení dokladu o trvání pojištění. Předchozí právní úprava, která stanovila lhůtu předložení dokladu subjektivně, a to na základě vzniku práva vykonávat činnost, mohla v praxi působit určité nejasnosti. Nešlo o nikterak složitý výkladový problém, nicméně splnění povinnosti bylo vázáno na správní delikt (nyní přestupek), takže změna byla provedena správným směrem, aby nebylo žádného výkladového sporu, jde-li o plnění povinností, jejichž nesplnění naplňuje skutkovou podstatu správního deliktu (nyní přestupku). Nově insolvenční správce musí doklad o trvání pojištění předložit v průběhu kalendářního roku, nejpozději pak do 2 měsíců po uplynutí kalendářního roku. [STANISLAV, Antonín. *Zákon o insolvenčních správcích: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2017. Komentáře (Wolters Kluwer ČR). ISBN 978-80-7552-826-1]. Z uvedeného vyplývá, že smyslem nové právní úpravy není, jak uvádí žalobkyně, snaha o zabránění skutečnosti, aby insolvenční správce nemusel zasílat doklad o pojištění dvakrát za rok. Ani dříve, ani současně neexistuje povinnost zasílat doklad dvakrát, tj. k 1. 8. a dále k datu, kdy vzniklo pojištění, neboť datum vzniku pojištění je a bylo irelevantní. Důvodem změny byla snaha sjednotit dobu, v níž je nutné doklad ministerstvu doložit. Skutečnost, že žalobkyně odeslala potvrzení do 28. 2. 2017, tj. v souladu s novou právní úpravou, nelze vést automaticky k tomu, že se aplikuje zásada, podle níž se příznivější pozdější právní úpravy užije oproti právní úpravě přísnější. Jak správně uvádí žalovaný ve svém vyjádření, nová právní úprava neměla za cíl dekriminalizovat toto jednání, nýbrž pouze sjednotit období, v němž je nutno doložit doklad o pojištění. I kdyby byla použita pozdější právní úprava - ony dva měsíce po ukončení rozhodného roku, do nichž lze doklad ministerstvu doručit, žalobkyně by svou informační povinnost ani tak nesplnila. Dva měsíce po rozhodném období by končily v 1. 10. 2016, přičemž žalobkyně zaslala certifikát žalovanému až v roce 2017. Argumentace žalobkyně ohledně nezohlednění smyslu a ducha nového znění žalovaným je tak nepřihodná.*
22. *K výši a druhu uložené sankce soud uvádí, že je primárně v působnosti správního orgánu, aby sankci s ohledem na veškeré rozhodující okolnosti uložil v rámci zákonných mantinelů. Soud může zasahovat do výše uložené sankce pouze v souladu s ustanovením § 78 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62, uvádí, že „o zjevně nepřiměřenou výši sankce (§ 78 odst. 2 s. ř. s.) nejde v případě, kdy pokuta byla uložena těsně nad spodní hranicí zákonného rozmezí“. Zdejší soud konstatuje, že s ohledem na skutečnost, že za uvedený správní delikt (dnes přestupek) je možno uložit sankci až ve výši 100.000,- Kč. Ministerstvo žalobkyni uložilo sankci ve výši 3.000,- Kč. Není tak sporné, že sankce byla uložena těsně nad spodní hranicí zákonného rozmezí. Poukaz žalobkyně na neprávem nařízenou exekuci vůči jejímu majetku, není relevantní, neboť předmětem řízení není přezkum případně neoprávněně nařízené exekuce. K tvrzení žalobkyně, že ministerstvo mělo nejprve uložit napomenutí jakožto mírnější sankci, neboť žalobkyně se takového jednání dopustila poprvé, soud uvádí, že je zcela v diskreční pravomoci správního orgánu, aby určilo s dostatečným odůvodněním, proč se rozhodlo pro udělení pokuty, nikoliv napomenutí. Roli ve druhu zvolené sankce též může hrát okolnost, jak dlouho po uplynutí rozhodné doby byl doklad doložen, tj. v daném případě 6 měsíců, což je poměrně dlouhá doba s ohledem na skutečnost, že doklad má být předkládán každoročně. Soud má tak za to, že žalovaný uložil přiměřený druh a výši sankce v rámci zákonného sazby; toto rozhodnutí též řádně odůvodnil na s. 7 rozhodnutí*

v prvním stupni a bod 40. na s. 7 napadeného rozhodnutí. Žalobní námitka ohledně výše sazby tak není důvodná.

23. S ohledem na skutečnost, že spáchání správního deliktu žalobkyní bylo žalovaným prokázáno nade vší pochybnost, pokuta byla uložena v přiměřené výši a žádnou ze žalobních námitek soud neshledal důvodnou, pak podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci nebyla úspěšná, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. prosince 2018

Mgr. Kamil Tojner

Soudce, v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

N.